

Hürrem, Szulejmán asszonya

Titkok, részletek... és ami a TV sorozatból kimaradt

Részlet az 54. fejezetből

Szulejmán szultán hirtelen felemelte a karját. A közönség csarnokában minden tekintet rászegeződött. A szultán a fegyverei felett egy összegöngyölt pergament húzott elő, majd átadta Ibrahim pasának.

– Olvasd fel!

A meglepetésből hamar felocsúdó szadzrazam felnyitotta a pergament, miután háromszor megcsókolta és háromszor a homlokához érintette. Mostanra minden szem Ibrahimot fürkészte. A szultán is az összes figyelmét rá összpontosította, nehogy elmulassza a fővezír arckifejezését. Már azóta erre a pillanatra várt, amióta Hürrem figyelmeztette, „*mi történné, ha olyan ügyre nyomná rá a pecsétet, ami ellentétes a tulajdonosa akaratával...*” Senki másnak nem tűnt fel, hogy a szadzrazam arca egyszeriben egészen elsárgult. Látván, hogy a férfi kővé dermedt, Szulejmán ráripakodott:

– Olvasd!

– Kötelesek elfogadni a hódításaimat.

Ibrahim rekedt hangját néhány köhintéssel próbálta meg helyreigazítani. Valójában ezzel pusztán az volt a célja, hogy több időt nyerjen összeszedni magát. A pergamen aljára tapasztott *roppant nagy, vörös folt* jóformán égette a szemét. *Allahom, ez most mit jelentsen?* ismételte magában. Egy másodpercre a szultán bal oldalán álló kincstárosra siklott a tekintete. *Ez csak a te üzemed lehet, Iszkender,* ugrott elő a fejében a gondolat. Csakhamar újabb eshetőség robbant a koponyájába: *vagy talán Hürremé?* Lehetetlen. Hiszen hogyan tudhatott volna az orosz ezekről az ügyekről? Nem, ez nem lehetett más, mint Iszkender. Megkísérelt ismét a kezében széthajtott pergamenre összpontosítani. Az írás hullámozott a szeme előtt.

Szulejmán is világosan látta mekkora megrázkódtatás érte a barátját. És ő pontosan ezt szerette volna. *Talán így majd észhez térsz, Ibrahim aga,* sóhajtott magában. *Talán így majd tudatára ébredsz, hogy ki a nagy és ki a kicsi.* Ezt követően újból olvasásra utasította.

Ibrahim csak valamennyi köhögés után volt képes folytatni. – Ferdinánd nekem lesz alárendelve az egykori Magyar Királyság azon területein, melyek az ő irányítása alatt maradtak. Ezekért cserébe 53 ezer arany értékű adót fog nekem fizetni. Ferdinánd csak egy oszmán szadzrazammal lesz egyenrangúnak tekintve, és minden közleményt ilyen formában kell megcímeznie.

Ibrahim pasa egy pillanatra elhallgatott. Mit jelentsen ez? Jó jel? De akkor mégis mit keres itt ez a vörös paca? Az osztrák nagykövetre nézett, akinek az arca hozzá hasonlóképpen egyik színről változott a másikra. József bizonyára mindjárt elájul. *Én sem állok nála annyival jobban,* gondolta magában. S mielőtt még parancsot kapott volna, tovább olvasta a pergament:

– Ferdinánd úgy fog az Oszmán Birodalom dicsőséges szultánjára nézni, mint a saját édesapjára, s olyan tiszteletet és engedelmességet fog felé mutatni, mint egy illedelmes gyermek. V. Károly is elfogadja ezeket a feltételeket Spanyolország királyaként. V. Károly nem használhatja többé közleményeiben a „császár” melléknevet. Mi pedig elfogadjuk őt a spanyol föld törvényes királyának.

Ibrahim folytatta az olvasást, noha már nem is hallotta a saját hangját. A feje ugyanis szüntelenül a *vörös folton* járt, mely égette a szemét. Szulejmán hátat fordított volna a neki tett ígéretének? Tenne ő ilyet? Nem ő volt az, aki megfogadta, hogy „én soha nem foglak megfosztani a kötelességedtől”? „Itt írásba adom neked. Mind vallaht. És billaht¹”? Ibrahimot egészen megviselte ez a helyzet. Az elméje megállás nélkül dolgozott, hogy megoldja ezt a talányt. Mihelyt befejezte a pergamen olvasását, a szadzazam erőtlen karjai a teste mellé hullottak.

Olyan csend lett úrrá a közönség csarnokában, hogy akár egy légy szárnycsapásait is hallani lehetett volna. Egy idő elteltével Szulejmán szultán a tekintetét Ibrahimról az osztrák nagykövetre fordította. Ismételen villámok szikráztak a szultán szemében.

– Figyeltél, hallottad, megértetted. Ha V. Károly békét akar velünk kötni; ez az egyezés. Vagy elfogadják; vagy az utolsó szót... – S anélkül, hogy szükségesnek érezte volna a mondata befejezését, a kardja felé mozdította a kezét. Azután Ibrahimhoz fordult, akinek az arca továbbra is mézsfehér volt.

– *Add hát át nyilatkozatunkat a kutyának, pasa.*

Ibrahim tüstént végrehajtotta a parancsot és a földbe gyökerezett lábú nagykövet kezébe nyomta a szemét égető pergament.

Józsefet és embereit lökdösve, taszigálva tessékelték kifelé. Szulejmán jelzésére egymás után távoztak a főhajtott vezírek is. A kincstáros Iszkender pasa szinte repdesett örömeiben. *Tényleg rávettem az oroszot, hogy a horvát kötelét huzigálja*, gondolta kárörvendőn. Nemsokára rajta lesz a sor. *Bizalmas Ibrahim napjai meg vannak számlálva*, dörmögte magában, miközben kezét egymásnak dörzsölve elhagyta a csarnokot. *Készülődj, Iszkender, a pecsét már úton van hozzád.*

A vezírek pedig még mindig alig tértek magukhoz és így tűnődtek: *Meglátjuk, mi másnak lesznek még tanúi ezek a szemek...* A meglepettségük indokolt volt, hiszen ki látott már olyat, hogy egy szultán magától írt egyezményt, miközben ott volt arra a szadzazama és az összes vezíre?

Mikor a szadzazam Ibrahim pasa szintén indulni készült, a szultán megszólította. – Te maradj. Megfelelőnek vélted a feltételeimet?

Ibrahimot egyáltalán nem foglalkoztatták a feltételek. A gondolatait még mindig a pergamenre nyomott, tűzként perzselő vörös folt kötötte le. A szultán pecsétje volt a vörös gyertyaviaszra préselve. *A pokolba a feltételekkel*, elégedetlenkedett magában, majd Szulejmán arcára nézett. – Fogadalmat tett.

– Talán megszegtük volna a fogadalmunkat, sógor?

– Hiszen egy pecséttel látta el a pergament...

– Úgy van – nevetett elégedetten. A derekára kötött selyemövből egy apró zacskót vett elő.

Amikor megpillantotta a júdásfa színű selymet, Ibrahim egész testében megborzongott. *Te vagy az!* Rémuлт kiáltás tört elő a fejében.

A szultán két ujját a zacskóba mélyítve előhúzott egy kisméretű pecsétet és odamutatta a szadzazamának.

– Ez nem azt jelenti, hogy visszavonta a fogadalmát?

– Még ha Szulejmán kán fejeket vesz is, a szavait nem vonja vissza, pasa.

---

¹ billaht – megbillant

– De hát nálam van a pecsétje.

– Jól van az ügy. Most tehát két pecsétünk is van. Az egyiket rád bíztam. A másik az erszényünkben van. Ennyi munka mellett nem lehetsz te sem ott mindig mellettünk, hogy elláss minket egy pecséttel, sógor. Azon felül, ha „*Bárki, akinél a pecsét van, az maga Szulejmán,*” akkor itt van a pecsét, s itt van Szulejmán. *Bármit is mond Szulejmán, az úgy történik.*

Ahogy kuncogva elindult a közönség csarnokából a hárem felé, Szulejmán nem láthatta, miképpen mustrálja őt Ibrahim a háta mögött. Ha megfordult volna, halálos táncra bukkanhatott volna a fővezír szemében. A csontok halálos táncára.

Szulejmán tudja, gondolta a szadzazam, miután magára maradt. *Iszkender bizonyára elárulta neki, hogy azt mondtam, „Bárki, akinél a pecsét van, az maga Szulejmán.”* Különben miért is hozakodott volna ezzel elő csak úgy a semmiből? Rendben van, de akkor miért van a pecsét *Hürrem selyemzacskójában?* Gülbaharnak igaza van. Az orosz százlábú és Iszkender összefogtak, hogy elvegyék az életemet. A férfi mérgesen ökölbe szorította a kezét. Olyannyira erősen préselte ujjait a tenyerébe, hogy amikor kinyitotta a kezét, a helyük teljesen elfehéredett. Nem lesz nyugvása, amíg meg nem szabadul Iszkender pasától és Hürremtől.

Hát legyen, orosz ágyas, morgott magában. *Ibrahim is tudja ám, hogyan kell ezt a gyilkos játékot játszani.*

Olyan csapdát kell szőnie, aminek a hálójába mindketten beleragadnak majd. Ő pedig, akárcsak egy fekete szőrű, óriási pók, lassan körülveszi őket és kiszívja az áldozatai véréét.